

Zelf zit hij erbij alsof het niks is, maar wij hebben zo langzamerhand ogen op stokjes. Peter Briers leidt een vijfkoppig team zorgleerkrachten in een schooltje in Hoboken, freelance voor radio en krant, geeft bezinningen voor laatstejaars uit het middelbaar en werkt mee aan een boek over rouwverwerking. „Ik ben graag onder de mensen”, klinkt het alsof hij zich moet verontschuldigen.

Lieve Wouters

PETER BRIERS

‘Ik had gelovige mensen rond mij nodig’

N ACHTJE door doen zit er de laatste tijd nochtans niet meer zo vaak bij. Briers is nu ook weer geen twintig meer. Toch is de nacht nog altijd niet veel meer dan een korte pauze om opnieuw met evenveel enthousiasme in de dag te vliegen. Zorgen voor kinderen staat centraal in zijn dagelijkse bezigheden als zorgcoördinator, een functie die de toenmalige Vlaamse minister van Onderwijs Marleen Vanderpoorten in 2002 in het leven riep in het kader van het gelijkheidsdecreet.

Maar puur voor de passie maakt deze duizendpoot ook nog filmrecensies voor *Radio 2* en levert hij op regelmatige basis bijdragen voor de cultuurbriek van *Gazet van Antwerpen*. Hoe een dag in het leven van deze 36-jarige Herenthoutenaar eruit ziet, vandaag en morgen bijvoorbeeld? Eerst naar school, dan een film bekijken en de bespreking voorbereiden, dan naar de redactie van *Kerk+Leven* voor dit interview, vervolgens op pad voor de GvA en het stuk nog diezelfde avond afwerken. 's Anderendaags moet Briers vroeg uit de vren, om voor het openen van de schoolpoort de Antwerpse luisteraar met zoetgevooid stem wakker te knuffelen.

- Je talrijke engagementen vloeien voort uit een sterk geloof. Hoe is dat zo gekomen?

Ik ben katholiek opgevoed en ben daar heel blij om. Het geloof is altijd een pijler geweest in mijn leven. Toen mijn vader twee jaar geleden op heel jonge leeftijd stierf, was dat een enorme schok voor de familie en voor mij. Voor velen is de ontdekking van het geloof een enorme hulp op zo'n moment. Anderen verliezen het juist. Ik was me ervan bewust dat ik mijn geloof positief moest zien aan te wenden om met het verlies van mijn vader om te kunnen gaan.

Ik voelde dan ook de behoefte om me met an-

dere gelovige mensen te omringen. Net in die periode las ik in het parochieblad een aankondiging voor het volgen van de cursus Jeugdcoach, georganiseerd door de broeders van Liefde. Dat is het, dacht ik meteen. De opleiding hield niet enkel persoonlijke geloofsverdieping in, maar bleek ook gericht op het vormen van een team dat dan weer bezinningen aanbiedt voor het secundair onderwijs.

Zo vormen we vandaag met de cursisten van toen een enthousiaste groep. Het verdiepingspakket dat we de scholen aanbieden bestaat uit drie dagen. De eerste dag is een inleefdag waarop de leerlingen zorg dragen voor een arme, een oudere, iemand met een handicap of psychische aandoening. Ze draaien een hele dag mee in een instelling. 's Anderendaags volgt de evaluatie, een terughalddag. De derde dag is dan een vooruitblikdag. De leerlingen worden dan uitgedaagd om aan de poort van het echte leven deze beklivende ervaring betekenis te geven. Hoe ga ik daar nu verder mee in mijn leven? Sta ik sterker in mijn schoenen? Kan ik mij misschien ergens engageren?

- Dat je hiervoor in je drukke agenda ruimte voorziet, betekent dat je het belangrijk vindt om je geloof door te geven aan de jongere generatie, veronderstel ik?

Ik kom heel graag in contact met jongeren en wil graag het vuur bij hen aanwakkeren, of aansteken. Godsdienst was als leer-

kracht ook altijd mijn favoriete vak. Al mijnd ik iedere opdringerigheid. Ik vertrek liever van het getuigenis. Daarom is die inleefdag ook zo belangrijk, de jongeren voelen gewoon aan den lijve dat zorg dragen voor anderen gelukkig maakt. Ik wil kinderen en jongeren gewoon honger doen krijgen, de rest moeten ze zelf zoeken.

Heel wat jonge mensen kijken er echt naar uit om af en toe eens een diep gesprek te hebben over wat echt belangrijk is in het leven, zeker op

© Wim Hendrix

de leeftijd van zeventien-achtien, waarop ze toch knopen moeten doorhakken en keuzes maken voor het leven. Zo'n gesprek krijgt echter niet makkelijk ruimte in het dagelijkse leven. Een bezinning is een ideaal moment.

- Waarom schakelde je zelf over van leerkracht naar zorgcoördinator, toen dat in 2002 mogelijk werd?

Ik had er toen twaalf jaar klaspraktijk opzitten en vond dat het tijd was om eens een andere uitdaging aan te gaan. Je moet af en toe afstand nemen om te herbronnen en er dan opnieuw tegenaan te gaan. Om weer helemaal nieuw voor de klas te staan. Inmiddels heb ik drie jaar als zorgcoördinator achter de rug, een hele mooie

opdracht. Een niet onaanzienlijk deel van de kinderen heeft geen Nederlands als moedertaal.

Andere kinderen hebben dan weer andere noden. Zo kennen we heel wat gescheiden ouderparen. De kinderen kunnen met hun vragen en twijfels niet altijd bij hun ouders terecht, omdat ze vaak vertrekken vanuit de wens hun ouders met elkaar te verzoeven. Een buitenstaander is dan soms beter geplaatst voor een vertrouwensgesprek. Ook voor de kinderen van tweeverdieners is extra aandacht op zijn plaats. De juf of de meester is tegenwoordig veel meer dan alleen maar een lesgever.

- Alsof dit allemaal nog niet genoeg is, werk je ook nog eens mee

aan een boek over rouwverwerking. Kun je daar eens iets over vertellen?

Na het overlijden van mijn vader zocht ik voor mezelf een plek om dit verlies te kunnen verwerken. Zo kwam ik in een rouwgroep terecht. Ik heb enorm veel gehad aan de tien bijeenkomsten die ik toen bijwoonde. Uit de getuigenissen verzameld in het boek, waarvoor ik het voorwoord mocht schrijven en de publiciteit verzorgen, blijkt dat ik lang niet de enige ben die er sterker uit gekomen is.

- Maar je hebt nog meer schrijversambities?

Het is een oude jongensdroom van me om ooit een jeugdboek uit te brengen. Het script ligt al jarenlang klaar in de kast. Ik schreef het ooit in het vliegtuig op weg naar Venezuela, waar ik op reis ging met mijn vriendin. Bang om te vliegen, stortte ik me helemaal op de vellen papier. Ik keek pas op toen we weer grond onder de voeten voelden. Gelukkig een lange tocht, het verhaal was af.

- We zijn benieuwd. Heb je nooit het gevoel dat je jezelf voorbijholt als je met zoveel tegelijk bezig bent?

Mijn vader was heel sociaal bewegend, altijd onder de mensen. Met mijn vrijwilligerswerk probeer ik gewoon zijn inzet voor de mensen in mijn leven door te trekken. Hij is mijn gids. Bovendien, ik ben graag met vele dingen bezig. Alleen thuis zitten met een boek? Ik mis meteen mensen rond me. En heb ik echt even genoeg van alles, dan las ik wel een moment rust in. Nu ja, rust. Dan ga ik achter mijn drumstel zitten. Ik hou enorm veel van echte outlaw countrymuziek, de traditionele country zoals Willie Nelson die bracht op de LP *Stardust* in 1976.

- Euh, verder zeker niets vergeten?

Voor meer info over de cursus Jeugdcoach kunnen belangstellenden terecht bij Erik Meganck van het Vormingscentrum Guislain, telefoon 09/216.35.32, e-mail erik.meganck@fracarita.org. Het volledige programma vind je ook op de website www.vormingscentrumguislain.be/jeugdcoach.

Ik ben katholiek opgevoed en ben daar heel blij om. Het geloof was altijd een pijler in mijn leven